

Naša Obitelj—Plus još četvero

Naša Obitelj—Plus još četvero Rosa i Alberto već su imali dvanaestero djece kada su odlučili posvojiti četiri male indijske djevojčice. Uz to što je bila majka, Rosa, supernumerarija Opusa Dei, stručnjak je za dječje jahanje, vodi glazbeni zavod i podučava na višoj školi.

14.12.2006.

“Kada smo se oženili još nisam bila upoznala Djelo,” objašnjava Rosa,

“ali Alberto i ja dijelili smo prirodno i radosno iščekivanje djece koja će doći, kao što bi i svaki drugi kršćanski par. Prvih sedamnaest godina predala sam se kućanskim poslovima. Djeca su dolazila usputno, jedno za drugim. Imala sam 22 godine kada je rođeno prvo, 35 kada je stiglo jedanaesto, a sa 40 rodila sam dvanaesto.”

Tokom tih godina dvaput smo se selili.” Nakon rođenja šestog djeteta shvatila sam da imam slobodnog vremena. Čudno je to: što sam više djece imala naš se život činio jednostavnijim. Dok sam nosila osmo dijete, započela sam se obrazovati u trgovačkoj školi.

“To je bio rezultat dogovora kojeg sam sklopila s jednim od mojih dječaka. Jednoga dana kada je bio umoran od škole, da bih ga potaknula rekla sam mu ako bi njegova mama išla u školu on bi

svakako to isto mogao. Završila sam studije kada je rođeno moje jedanaesto dijete. Iskustvo me je naučilo", dodaje ona, "kada čovjek ima više za učiniti to mu pomaže da nauči kako bolje iskoristiti vrijeme koje mu je na raspolaganju.

Sljedeće što je Rosa željela bilo je da usadi u svojoj djeci ljubav za glazbu. Pošto nije bilo studija u njenom gradu, odlučila se priključiti grupi žena koje su se zanimale za otvaranje jednog. Od nečega što je počelo skoro kao šala nastao je Huelvanski zavod za glazbu; "Otvorili smo ga sa deset studenata i starim klavirom moje bake. Sada zavod pohrađ 600 studenata, te je u obližnjim gradovima otvoreno nekoliko takvih muzičkih studija. Upravljala sam zavodom 10 godina."

U to vrijeme Rosa je pronašla svoj poziv u Opusu Dei. "Zatražila sam priključenje kada sam čekala

dvanaesto dijete. Čula sam za Djelo još kada sam bila tinejdžerica." Kada ju se pita kako je to promijenilo njezin život, Rosa odgovara, "Živim baš kao što sam živjela i prije, ali s većim unutarnjim mirom, i sa svjesnošću da kao kćerki Božjoj, ništa što se dogodi u mom životu nije slučajno. Ne mogu reći da je poziv Djelu dodao nešto izričito mome kršćanskom pozivu; to je samo jedan način izražavanja moje krštenične obveze.

"Uzmite, na primjer, našu financijsku situaciju. "Kada novca nije bilo previše nisam se trebala brinuti kako ga potrošiti", kaže Rosa. Prvo smo se pobrinuli za neophodno, za osnovne dječje potrebe i za njihovo dobro obrazovanje. Nismo im mogli priuštiti privatne škole, pa smo ih još i mi sami podučavali. Nisam znala da je naša kuća imala toliko mjesta za prijatelje moje djece, posebice blagovaonica. Da bi hrana

bila raznolika, pripravljala sam mnogo juha od povrća i salata iz vrta, te bih sačuvala ostatke hrane. Moje juhe postale su slavne! Ponekad su gosti bili iznenađeni da je za svakoga bilo mjesta za stolom. To nije bilo neobično i smjestili smo se bez ikakvih problema.

Obitelj se preselila u Sevillu kada su starija djeca bila spremna za fakultet. Mlađe cure su išle u srednju školu čije je duhovno usmjerenje bilo povjereno prelaturi Opus Dei. I tada je Rosa pronašla poziciju za povući se nakon 15 godina predavanja.

Ulazak Indije

Rosino konačno "ludilo" bilo je posvajanje četiri male Indijske sestre kojima su dana kršćanska imena nakon kateheze i Krštenja. "Negdje u to vrijeme", Rosa se prisjeća "Shvatila sam da dok sam bila nemoćna nositi još djece, i dalje sam imala snažnu materinsku ljubav za

dati. Pitala sam Alberta i djecu što oni misle o posvojenju, te budući da smo svi pomalo ludi, svidjela im se ideja, posebice Mariji, najmlađem djetetu. Postupak usvajanja je bio dug i težak, no dvije godine nakon toga rečeno nam je da su djevojčice dostupne. Ali kada smo otišli po njih, i kada su ustanove vlasti vidjele koliko djece imamo, prebacili su nas na listu za čekanje. Morali smo se vratiti doma u tuzi. Izgledalo je kao da je posvojenje nemoguće.”

Ali ubrzo nakon toga Alberto i Rosa kontaktirali su predsjednicu nevladine udruge koja je bila otišla u Indiju posvojiti kćer. “Nekoliko dana poslije, nazvala nas je sa vijestima da sirotište ima četiri male sestre koje nitko ne želi. Nakon preispitivanja stvari na “obiteljskom sastanku” zaključili smo da ako smo mogli uzeti dvoje, svakako biti će mjesta i za četvero.

“Te male curice bile su dar od Svetog Josemarije i Naše Gospe. Drugog Listopada (na godišnjicu utemeljenja Opusa Dei) napustile su Indiju, te stigle u Sevillu sedmog Listopada (Svetkovina Naše Gospe Od Krunice). Otvorile su za nas nepreglednu panoramu velikodušnosti. Dobili smo najbolje od svih, osobito od djece. Ljudi nam govore da su bili veoma sretni. Ja kažem da je naša obitelj ta koja je sretna.

Alberto i Rosa imaju petnaestero unučadi, ubrajajući jednog koji je otišao na nebo prije mjesec dana. Još dvoje su na putu. “Mi vidimo u tim malenima mladost budućnosti. Kuća je ponovno ispunjena smijehom i stalnim zahtjevima “ispričaj mi priču, bako.” Istina je da mi volimo posao djeda i bake.”

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/nasa-
obiteljplus-jos-cetvero/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/nasa-obiteljplus-jos-cetvero/) (12.08.2025.)